

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Wygoda (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

Ławnik Hanna Wiśniarska

w sprawie z wniosku Prokuratora Okręgowego w S., o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej S. Z. – prokuratora w stanie spoczynku Prokuratury Rejonowej w P., sygn. akt PK I (...),

w przedmiocie właściwości sądu,

po rozpoznaniu z urzędu, działając na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j. ze zm.)

### **postanawia:**

stwierdzić swą niewłaściwość do rozpoznania sprawy i przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Prokuratorze Generalnym.

### UZASADNIENIE

Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym postanowieniem wydanym w dniu 26 listopada 2018 r., na posiedzeniu w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej S. Z. – prokuratora Prokuratury Rejonowej w stanie spoczynku, sygn. akt PK I (...), orzekł o przekazaniu przedmiotowej sprawy Sądowi Najwyższemu – Izbie Dyscyplinarnej, uznając, że jest on właściwy do jej rozpoznania.

Sąd Dyscyplinarny analizując treść wniosku o pociągnięcie do odpowiedzialności karnej S. Z. stwierdził, iż wniosek dotyczy przestępstwa umyślnego ściągania z oskarżenia publicznego, a zatem z uwagi na brzmienie art.

135 § 14 ustawy – Prawo o prokuraturze, zastosowanie powinien mieć przepis art. 145 § 1 pkt 1 lit. B tej ustawy, który określa, że sądem właściwym do rozpoznania sprawy jest Sąd Najwyższy – Izba Dyscyplinarna.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego o przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Najwyższemu – Izbie Dyscyplinarnej nie jest prawidłowe, z uwagi na wadliwe rozumienie przez Sąd Dyscyplinarny treści art. 135 § 1 i art. 145 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2017.1767 t.j. ze zm.).

Zgodnie z art. 135 § 1 pkt 1 Prawa o prokuraturze, w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej rozstrzyga Sąd Dyscyplinarny. Pojęcie Sąd Dyscyplinarny użyte w w/w przepisie zostało zdekodowane w art. 45 pkt 3, art. 145 § 1 pkt 1 i § 2-5 oraz art. 147 ustawy przywołanej ustawy i oznacza wyłącznie Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, wyłoniony przez samorząd prokuratorów w oparciu o jej przepisy i składający się wyłącznie z „sędziów”- prokuratorów.

Takie uregulowanie nakazuje przyjąć, że w każdym wypadku, sądem właściwym (sądem dyscyplinarnym) do rozstrzygania wniosku w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora, jako sąd pierwszej instancji, właściwym będzie zgodnie z art. 145 § 1 pkt 1 Prawa o prokuraturze, Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w składzie 3 sędziów-prokuratorów, zaś Sąd Najwyższy zgodnie z art. 145 § 1 pkt 2 Prawa o prokuraturze będzie sądem odwoławczym od uchwały Sądu Dyscyplinarnego rozstrzygającego w przedmiocie wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

Wynika to z językowych dyrektyw interpretacyjnych: zakazu wykładni synonimicznej, zgodnie z którym różnym zwrotom użytym w danym akcie prawnym (w realiach niniejszej sprawy pojęciom Sąd Najwyższy i Sąd Dyscyplinarny) nie należy nadawać tego samego znaczenia, oraz dopełniającego go zakazu wykładni homonimicznej, czyli nadawania tym samym zwrotom różnych znaczeń (vide L. Morawski, Zasady wykładni prawa, Toruń 2014, s. 117-121 i cyt. tam orzecznictwo).

Gdyby zamiarem ustawodawcy było, aby zakresem terminu „Sąd Dyscyplinarny” objąć również Sąd Najwyższy, wówczas umieściłby w ustawie Prawo o prokuraturze stosowne przepisy, podobnie jak zrobił to w ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r., o Sądzie Najwyższym (Dz.U.2018.5; vide art. 73 § 1). Trzeba też podkreślić, że nie powinno budzić żadnych wątpliwości, iż sprawa w przedmiocie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, o której mowa w art. 135 ustawy – Prawo o prokuraturze, nie jest sprawą dyscyplinarną w rozumieniu art. 148 powołanej ustawy. Czyli nie jest również sprawą przewinienia dyscyplinarnego wyczerpującego znamiona umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego lub umyślnego przestępstwa skarbowego lub w sprawą, w której wniosek złożył Sąd Najwyższy, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 1 lit. b ustawy Prawo o prokuraturze, które to sprawy w pierwszej instancji rozpoznaje w trybie art. 155 i kolejnych przepisów przywołanej wyżej ustawy Sąd Najwyższy w Izbie Dyscyplinarnej.

Mając powyższe na względzie należało orzec jak na wstępie.